

“Život se
nedá slovy
dostatečně
vyložit, jen žít.”

T G M

- Tomáš
Garrigue
Masaryk

STUDENTSKÝ OBMĚSÍČNÍK MG V

I. ČÍSLO, 27. 6. 2016

CO NAJDETE V NAŠICH NOVINÁCH?

ŽŮRKA S MASARYKOM

Chceš zabránit spánku v nudných hodinách? V novinách najdeš křížovku i omalovánku!
(str. 6, 7)

DO HLUBIN ŠTUDÁKOVY NUDY

Minuty tlačí svou ručičku v hodinách v protisměru a výklad vyučujícího je kouzelnou formulí zastavující čas. Pokud je touto hodinou hodina ... (str. 5)

ROZHOVOR S JANEM KUNZEM

„Myslím, že je potřeba začít co nejdřív cestovat, poznávat a vzdělávat se. Prostě získat nadhled a utvářet si svůj vlastní ucelený názor.“ (str. 3)

ROZHOVOR S VLADISLAVEM VÁLKEM

„Zato v dějepise jsem trpěl, protože jsem si nepamatoval data a údaje, kdo, kde a kdy, ale tak na to jsem měl chytrého spolužáka.“ (str. 4)

ÚVODNÍK

PROČ? Tohle je asi otázka, kterou si pokládáte. Proč otevřít tyhle noviny a číst zrovna tyhle řádky. Je několik důvodů proč. Jsme noviny a ty jsi student, takže jsou určené právě pro tebe. Dalším důvodem by mohlo být, že tyhle noviny píšou lidé, které každý den potkáš ve školních koridorech. Můžeš zde najít články o zajímavých lidech, učitelích, ale i o tobě. Pokud stále nevíš, proč tyhle noviny držíš v ruce, je zde návod k použití:

1. Zaháněč nudy

Pokud se v hodinách nudíte, můžete tyhle noviny využít jako zdroj zábavy, mobily jsou nápadné, zato noviny jsou lehce přehlédnutelné.
(str. 3; omalovánky, hádanky...)

2. Je to jako kafe

Znáte kafe Starbucks (u nás CAFE + CO)? Mnoho lidí tohle kafe pije jenom proto, že s kelímek v ruce vypadají cool. Jak myslíte, že budete vypadat, když k tomu přidáte ještě naše noviny?

3. Zápalka

Ano i na tohle se dají použít. Můžete si s nimi zapálit pod kotlem. Ale to nedělejte, bylo s tím hodně práce.

TAK NEVÁHEJ A PUSTĚ SE DO ČTENÍ!

OSTATNÍ

Chceš něco sdělit světu? Rád píšeš či skládáš básničky? Tak teď je ta pravá chvíle pro Tebe. U nás v Redakci jsi vítán s jakýmkoli nápady. Ať už jsi napsal vtipnou povídku, či vymyslel velice obtížnou hádanku nebo jen znáš nějaký skvělý vtípek. Přijď za námi a podíle se na tvorbě novin. Pokud by jsi si nebyl jistý, můžeš vystupovat pod nějakým tajemným pseudonymem, a nebo můžeš být světoznámý anonym. Těšíme se na Tebe.

- Redakce TGM

Zajímá Tě grafický design, rád kreslíš nebo maluješ? Chtěl by si přispívat do TGM jinak než jen slovem a poskytnout svou kreativní mysl? Pokud je tvá odpověď ano, kontaktuj mě.

- Pan Kyn, Master of Design

Všechny kontakty nalezneš na poslední straně.

T G M
AWAITS YOU!

CO NÁS ZAUJALO NA LITERÁRNÍM JARU?

ZE VSETÍNSKÉHO GYMNÁZIA AŽ K ANGLICKÉ KRÁLOVNĚ

Marie Ptáčková

PharmDr. Zuzana Holubcová je absolventkou našeho gymnázia. Vystudovala farmacii v Brně a má doktorát na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity. Poté několik let pracovala ve výzkumném ústavu Cambridge. Objektem její práce byl výzkum procesu, který vede ke vzniku oplodnitelného vajíčka. Výsledky této práce byly publikovány v časopisu Science. Dnes pracuje na klinice umělého oplodnění Reprofit a Masarykově na univerzitě v Brně. Mimo svých kariérních úspěchů měla příležitost setkat se s britskou královnou.

Proč jste se rozhodla pro farmacii? Vždy jste věděla, že chcete studovat tento obor?

Chodila jsem na základku, která měla rozšířené vyučování matematiky a přírodních věd. Ale když jsem přišla na gympl, tak jsem měla poměrně smůlu na učitele. Začala jsem uvažovat o humanitním zaměření, protože mě bavila literatura a historie. Ale pak jsem dostala na chemii paní Kudláčovou a to mě zpátky vrátilo k chemii, která mě bavila na základce.

To je právě na tom to pikantní, já jsem z biologie nematurovala. Já jsem z lenosti maturovala z matematiky a z chemie. Matematika byla logická, tam se člověk nemusel učit, chemie pro mě taky byla velmi logická, ale z biologie jsem měla strach z poznávaček. Prostě jsem měla pocit, že bych musela strašně moc memorovat.

Vždy jste chtěla pracovat ve výzkumu nebo jste uvažovala i o práci v lékárně?

Já jsem šla studovat farmacii, protože jsem měla sen vyvíjet léčiva, pracovat pro Pfizer a vyvíjet nové léky a tak. V lékárně se mi líbily všechny ty lahvičky, taková ta lékárenská příprava, která už dneska vlastně neexistuje. Když jsem měla v rámci studia povinnou praxi a musela jsem stát za tárou, tak mě to hodně vyčerpávalo a zjistila jsem, že by to nebylo pro mě. Spíš jsem tíhla k laboratorní práci.

Pracovala jste v laboratoři i v České republice nebo jen v Británii, v Cambridge?

Ano, v rámci doktorátu jsem pracovala v Brně.

Stačila vám angličtina z gymnázia nebo jste měla nějaké další kurzy?

Když jsem maturovala tak jsem měla celkem dobrou angličtinu, jako konverzačně. A pak přišla obrovská regrese na farmacii. Kromě latiny jsme neměli žádné jazyky, učení bylo strašně moc a já neměla čas nikam chodit. Takže jsem nastupovala na doktorát a velice jsem oprašovala gymnaziální znalosti. Ale jazykem vědy je angličtina a já mnohdy neznám ani české výrazy pro některé anglické věci. Během doktorátu jsem angličtinu používala, ale víc psanou a odbornou formou než mluvenou. Po odjezdu do Anglie jsem začátku problém měla, že jsem neznala některé hovorové obraty.

Jaké to bylo setkat se s královnou?

To si nemyslete, ona vůbec nepřišla kvůli mně! V Cambridge se tehdy otevírala nová budova našeho institutu a královna ji přijela otevřít. Prezentovaly se jí dvě laboratoře - naše a jedna, která se zabývala viry. Naše projekty zvolili proto, že to byly poměrně snadno pochopitelná témata. Měli jsme také k dispozici videa, která jsme jí ukázali. Ona přišla, podívala se na videa, pochválila a šla dál. Ta historika si teď žije vlastním životem, novináři to různě překrucují a mě už to štvě (smích).

Setkala jste se s nějakým známým vědcem nebo s nositelem Nobelovy ceny?

Ano, John Gurdon a Paul Nurse jsou z mého oboru, Venki Ramkrishnan, který popsál ribozomy,

porad v institutu aktivně pracuje. A kdysi, když jsme šli do kina, a byl tam týpek s fluorescenčně svítící helmou na hlavě. Říkám: „Co to je za pošuka, který jde do kina takhle?“ A oni říkali: „To je Brian Josephson nositel Nobelovy ceny! Ty ho neznáš?“ A já: „Hm. Ne.“ (smích)

Pamatujete si některé učitele z dob vašeho studia?

Ano, určitě. Akorát už tu většina z nich není (smích). Pamatuji si paní Kudláčovou a paní Horákovou, která byla moje třídní. Z těch, kteří tu ještě jsou, si pamatuji pana Urubka, k němu jsem chodila hrát do divadla. A pak mě učila paní Novosadová.

Všimla jste si nějakých změn ve škole od doby, co jste odešla?

Stavebně. Přibyl tady nový blok vyzadu, ten tu za nás nebyl.

Dala byste nějaké rady studentům na závěr?

Nebát se. Podle mě je důležité, aby si člověk ujasnil, co vlastně chce, a aby za tím šel.

Přednáška paní doktorky Holubcové proběhla v pátek 26. února a v aule. Přednáška obsahovala zajímavé informace o jejím výzkumu o lidských pohlavních buňkách. Přednáška se mi moc líbila, a ač bych to předem nečekala, tak byla zábavná. Chtěla bych jí poděkovat za rozhovor a všem, kteří se přednášky z jakéhokoliv důvodu nemohli zúčastnit, doporučuji, aby si ji příště rozhodně nenechali ujít.

DAKAR is my LIFESTYLE

Michal Dohmal

„Rallye Dakar je rychlost, napětí, vášně, nebezpečí, zklamání, radost, bolest a to vše je provázáno krutou a děsivou smrtí, která dýchá na záda všem zúčastněným závodníkům a jejich týmům,“ říká Marian Chytka, který se několikrát Dakaru účastnil jako divák

i jezdec. Zároveň je to populární fotograf v oblasti motorsportu. V rámci Literárního jara přednášel na Masarykově gymnázium pod názvem Dakar is my LIFESTYLE.

Ti, kteří byli na přednášku vybráni, se dozvěděli, co to Dakar je a jak probíhají přípravy. Také se do-

zvěděli o tamějším životním stylu závodníků. Studenti a hosté si dokonce mohli prohlédnout zblízka závodní speciály, které byly přítomny přímo v areálu školy.

Letos se Marian Chytka se svým bratem Viktorem Chytkou účastní Dakaru jako fotografové. Po odstartování prvního účastníka Dakaru začala náročná 14-ti denní cesta, která ukázala všem jezdcům, že si musí sáhnout nejen na dno svých fyzických, ale i psychických sil. Už po osmi kilometrech první etapy zemřelo několik diváků vinou nezkušené jezdkyne, která zde jela svůj první závod.

Trasa v rozsahu 5000 km je velmi obtížná. Všichni řidiči jsou rádi, že každé ráno mohou vidět krvavě červenající se chladný východ slunce nad skalnatým obzorem. Dakar totiž není o vítězství. Dakar je o síle vůle a o „chlapčenském“ nadšení, které je pro mnoho jezdců jejich hlavní motivací. Po projetí cílové rampy, ať na prvním či posledním místě, jsou vítězové všichni, protože překonali sami sebe a přežili!

Bohužel se někteří nevrátí domů za svými rodinami, ale i o tomhle Dakaru je - je to závod na hraně života a smrti.

JAN KUNZE

UMĚLEC NE BO BLÁZEN ?

Kyn Lu

Jan Kunze (40 let) některými lidmi nepochopený a odsuzovaný, jinými obdivovaný. Básník, kurátor a hudebník - umělec každým coulem. Při svém vystoupení 1. 3. v aule jeho křik a hlasitý hukot ozývající se z monitorů na pódiu všem zajistil velmi silný zážitek. Část studentů přivedl ke kulturní extázi, ale ostatní prožili asi nejhorší chvíle svého dosavadního života.

Jak byste se popsal třemi slovy?

(smích) já bych řekl: svobodomyšlný, otevřený a kreativní.

Co Vás motivovalo ke psaní básní?

Přichází to přirozeně, nějaký přetlak, kdy začneš tvořit něco, co ještě nemá žádnou literární formu. Prostě si píšeš a až později zjistíš, že ty texty mají hlavu a patu, a potom je zkusíš dát přečíst někomu, kdo tomu rozumí a on řekne "Hele, to není špatný, tady to ještě uprav ...". Zásadní roli tedy hraje jakási vnitřní kreativita.

V čem berete inspiraci pro svou tvorbu?

Nacházím ji úplně všude, nekladu si žádné mantinely. Největší inspirací jsou pro mě vztahy mezi muži a ženami, ale třeba moje první knížka byla hodně o přírodě a cestování.

Při vystoupeních, jako jsou tato, představujete výhradně své básně nebo i díla jiných autorů?

Z devadesáti procent prezentuji své vlastní věci, ale občas zabrousím i k textu někoho jiného.

Děláte nejen poezii, ale zabýváte se i jinými věcmi, mohl byste našim čtenářům říci, co všechno podnikáte?

Jsem dramaturg hudebního klubu Art v Opavě, kurátor galerie Obecního domu a Domu umění v Opavě. Občas se věnuji moderování, například v minulých třech letech jsem uváděl v Praze v Lucerna Music Baru charitativní akci Megaton Fashion Show. Dále mám ještě další dva hudební projekty. Jeden je víc indie, ten se jmenuje Munroe a asi nejnámější projekt, se kterým jsem spojený, je

KOFE-IN, veškerá audiovizuální tvorba je k dispozici na YouTube, nebo na facebooku.

Čeho si nejvíc ceníte na své práci?

Nejvíc si cením toho, že se můžu živit tím, co mě baví a vytvářet něco zajímavého s různými kreatívci. Myslím si, že život je o tom, co s lidmi zažiješ a vytvoříš. To si pamatuješ, to v tobě vždycky zůstane.

Proč se Vaše první knížka a projekt, se kterým hrajete, jmenuje právě 'Hičhaikum'?

Projekt se tak jmenuje proto, že jsem zrovna v tu chvíli nebyl vůbec kreativní a nic jiného mě nenapadlo. (smích) A knížka se tak jmenuje proto, že vycházela z krátké japonské básnické formy haiku, kde se musí dodržovat určitý počet slabik, což v češtině jde velice těžko, tak jsem to celé pojal po svém a udělal z toho Hičhaikum. V téhle knížce lze vycítit vliv Carlose Castanedy a beatníků. Hitchhiking znamená také stopovat (auta), čili být na cestě.

*poznámka pod čarou: beat generation a spojitost se stopováním

Každý umělec chce nějak změnit svět, nebo alespoň lidi kolem sebe, jak je to u Vás?

Já moc nevěřím, že jeden člověk může změnit svět, ale věřím v to, že pozitivní přístup k životu, k lidem a ke světu je strašně důležitý. Jak se říká: Mysli globálně, jednej lokálně. Beru to tak, že když na své životní pouti, pozitivně ovlivníš nějaké lidi, nevytváříš žádný zbytečné hejty, nevyvoláváš žádnou negativitu, tak je to správné. Vůbec nechápu, proč lidi neustále vytváří nějaké zlo a negativitu. Hodně to otevřel internet, protože tam mají lidé pocit, že můžou všechno, ale to není dobrý. Je to zbytečné a zbytečně to zahlučuje náš svět neužitečným balastem.

Co si myslíte, že je největší problém dnešní mládeže?

Nemyslím si, že je to jinak, než to bylo kdykoli jindy v minulosti. Mladí dělají vždycky větší bordel než ti starší, to je jasný. Spíš

mi přijde, že problémem je, že si dnešní mladí lidé vůbec neuvědomují, že fungují ve společnosti kde je velký blahobyt a že to není samozřejmost. Myslím, že je potřeba začít co nejdřív cestovat, poznávat a vzdělávat se. Prostě získat nadhled a utvářet si svůj vlastní ucelený názor.

Jaká by byla rada pro studenty, kteří se chtějí uplatnit v umění a kultuře jako vy?

Úplně jednoduchá - musíš na tom pracovat pořád. Čím dřív na tom začneš dělat, tím dřív se to potom zúročí. Ta cesta je dlouhá, ale můžeš dělat postupné kroky. Například, než jsem se začal úplně živit kulturou, tak jsem na gymnáziu nebo na vysoké škole organizoval happeningy, autorská čtení, koncerty. Když lidé, kteří se v této oblasti pohybovali nějakou dobu, zjistili, že tyhle věci dělám na určité úrovni, tak mi dali nabídku na větší projekty. Tak to ale chodí ve většině oborů. Když lidi

zjistí, že děláš svoje věci dobře, tak ti postupně dají lepší a lepší šance. Ostatně já to teď dělám podobně jak v klubu Art, tak v galerii Obecního domu. Když k nám přijdou gympláci a řeknou, že u nás chtějí pracovat, tak jim odpovím "Tohle je nejlepší brigoška jakou můžeš mít, takže mi řekni, na kolika koncertech jsi tady byl a jak často chodíš do galerie?" A když mi potom ten student řekne, že v galerii ještě nikdy nebyl, tak mám jasno. Chci do týmu lidi, kteří se o kulturu zajímají a nehledají jen zdroj peněz. Pokud se někdo chce uplatnit v kultuře, tak je nejlepší začít co nejdřív, protože ta branže je velice úzce vymezena. Uplatnit se v ní je velice těžké. Na žádném pracovním serveru nenajdeš kolonku 'Práce v kultuře'. Musíš si tu cestu najít, vybudovat. Aktivní přístup v současnosti se zúročí v budoucnosti.

CHEMIE LÁSKY

Jak spojit Shakespeara s chemií?

Bliz & Barbora Pospíšilková

Dr. Michael Londesborough, Ph.D se nám v rozhovoru pokusil odpovědět na všechny naše otázky.

Jak jste se dostal k chemii, byla to Vaše láska od dětství?

Na střední škole mi začalo být jasné, že mě to potáhne k vědeckým předmětům, že mi dávají nejvíc. A z těch tří vědeckých - chemie, biologie a fyziky mě přitahovala asi chemie nejvíc. Hodně tomu přispěl i můj profesor chemie Mr. Jack, který byl skvělý učitel a také vědec. No a potvrdil jsem si to na vysoké škole, kdy jsem si uvědomil, že můžu napomáhat novému poznání a že mě to obohacuje.

Jak byste popsal sám sebe?

Sám sebe? Romantik, ale přitom racionální člověk. Vím, je to paradox, ale je to pravda. Snažím se užívat si život, být tvořivý.

Co Vás dovedlo z Londýna do České republiky?

Byla to chemie boranů (pozn. red.: sloučeniny boru s vodíkem). Tyto molekuly se v přírodě nevyskytují a Česko tvoří pevný základ ve výzkumu těchto sloučenin. A to byl právě ten můstek, který mě do Česka dostal.

Jak dlouho Vám trvalo, než jste se popasoval s češtinou?

Nejhorší jsou pády. Ale jinak si myslím, že mi to šlo poměrně rychle, asi za půl roku jsem většinu věcí pochopil, po roce jsem se dokázal vyjadřovat. Ale musím přiznat, že i po těch 12 letech zažívám situace, kdy nevím, jak nějakou situaci popsat českým slovem. **Na jakém projektu momentálně pracujete?**

Soustředím se na emise světla z různých boranů. Momentálně jsme publikovali první boranový laser, což je pro nás i pro všechny velký objev. Má velkou výdrž a my se snažíme bádát kolem těchto vlastností, jestli je dokážeme použít i jinde.

Jaké jsou Vaše koníčky?

Velmi rád čtu, mám rád svoji zahradu, svůj anglický trávník a tyto věci. Mým největším koníčkem je ale rodina, mám malé dítě, takže trávím čas co nejvíce s nimi. Rádi děláme nějaké pokusy venku nebo v kuchyni. A také rád vařím.

Jaký by podle vás měl být ideální vědec?

Vy, proč ne třeba vy? Stačí mít velkou motivaci, nečekat na pokyny, ale rozvíjet svou vášeň o vědu a především si to užít. Slučovat ob-

HOŘKÉ KŘESLO

jevené věci s novými a věřit tomu a především vydržet. Výsledky se dostaví časem.

Proč chemie lásky? Co vás spojilo s panem profesorem Hilským?

Začátek byl přes paní Dášu Sephtonovou z Britské rady, která mě seznámila s panem profesorem Hilským. A po našem setkání jsem si uvědomil, že bych s ním velmi rád spolupracoval. No a napadla mě láska a začal jsem přemýšlet, jak to spojit.

A co je tedy podle Vás láska? Je to jen otázka chemie?

Myslím si, že to je mechanismus, pomocí kterého předáváme svou genetickou informaci do další generace. To je funkce lásky, ale to neznamená, že se nemáme nechat unést lidskou interpretací lásky, romantikou, která je báječná a patří k tomu nebo také jistotou, že vedle sebe někoho máme.

Býváte nervózní, když vedete takovou přednášku?

Nevim, jak to vidíte vy? :D Když

to člověk dělá opakovaně, tak se ta nervozita dá zkrotit ke zlepšení výkonu. I nervozita je chemický mechanismus, adrenaliny a tyto věci. Nervozita tu je, ale už ne tak moc.

Jaké máte plány do budoucna?

Chci samozřejmě pokračovat ve výzkumu, rozšířit týmy a mít víc lidí, kteří můžou pracovat na svých nápadech. Doufám, že budeme pokračovat v přednáškách, chystáme novou přednášku o zvuku a světle. A především chceme ukázat lidem boranové lasery, aby viděli, jak to funguje. Protože ve výzkumu boranů hraje Česko a Slovensko klíčovou roli.

A otázka na závěr, po těch letech, cítíte se v České republice jako doma?

Samozřejmě můj vztah k Anglii je jiný, ale Česko je určitě můj domov. Cítím hrdost, když se u nás něco podaří nebo když někdo zvýdihne Českou republiku.

Odhalit, překvapit a především pobavit.

To je účel rubriky s názvem Hor(ř)ké křeslo! Pokaždé Vám představíme někoho jiného, někoho zajímavého z gymplu – učitele, studenta nebo někoho z vedení. Prvním odvážlivcem se stal Vladislav Válek, učitel velmi oblíbených předmětů matematiky a fyziky.

a proto je pro mě jednoduchá.

Zato v dějepise jsem trpěl, protože jsem si nepamatoval data a údaje, kdo, kde a kdy, ale na to jsem měl chytrého spolužáka.

Jaký by měl být podle Vás správný učitel?

To je velmi těžká otázka. No, mělo by ho to bavit, měl by mít dostatek znalostí, které by měl umět mít zajímavě předat. A z lidských vlastností by měl být empatický, ale zároveň objektivní.

Za jakého učitele se považujete? Spíše hodný nebo takový ten záporák?

„Holky co to je za otázku? Já vás roztrhnu.“ Vždycky jsem si přál být přísný učitel, protože podle mého názoru tě nejvíc naučí. Zpětně jsem učitelům, kteří mě učili a byli přísní, za to vděčný. Asi ano, snažím se být přísný a důsledný.

Máte nějaký trapný zážitek z hodiny, který Vám utkvěl v paměti?

Tak já mám pocit, že jsem trapný celou dobu. :D

Jste s gymnáziem a jeho celkovým přístupem ke studentům spokojení natolik, že byste byl ochotný dát sem například své děti?

Ano. Samozřejmě je tu něco co mi vadí, co bych chtěl aby fungovalo jinak, snažím se o nějaké změny, o vývoj školy, ale děti bych sem s klidnou duší dal. Jen si nedokážu představit, že bych měl děti na stejné škole, kde já učím.

Berete si práci často domů?

„Bude to číst i moje žena?“ Ano, beru. Myslím si, že to k tomu patří. Máme zase tu výhodu, že máme víc dovolené, letní prázdniny, víc samostudia. Je to něco za něco.

Jaké jsou vaše silné a slabé stránky?

Přísnost, tu považuji za kladnou vlastnost. Doufám, že umím některé věci vysvětlit a myslím si, že vzbuzuji autoritu. Za negativní považuji zapomnětlivost, nejsem vždy důsledný. Jsem tvrdohlavý a tuto vlastnost schovávám za argumenty. A jsem plachý.

Máte nějaký zásadní okamžik, který by Vás přesvědčil o tom, že práce učitele má cenu, má svůj smysl?

Zatím nemám zážitek, který by mi dokázal, že to nemá smysl. Milé a úžasné však je, když mi napíšu absolventi nebo se třeba zastaví si popovídat. No a celkově pozitivní pro mě je učit, každou chvíli je v hodině něco vtipného a to dokonce i v matematice a fyzice.

Jaké jsou Vaše koníčky, pokud nepočítáme Vaši práci?

Rodina, rádi chodíme na výlety, jezdíme na kolo, lyže. Miluju volejbal a práci se dřevem v dílně, kutilství – tam si chodím odpočinout, zrelaxovat.

A co knihy?

Jsem sběratel knih, miluju knihy, ale přiznám se, zanedbávám je.

Který předmět jste na škole neznášel?

Není žádný, který bych úplně neznášel, spíše jsem byl v některých slabý. To byl dějepis nebo třeba společenské vědy, ale i chemie, tam sem trpěl.

Poslední otázka: co byste vzkázal budoucím studentům, kteří se chystají studovat na MGV?

Pokud chcete studovat na vysoké škole, je gymnázium dobrý start. Myslím si, že se tady setkáte se studenty, kteří jsou sociálně na výši, co se týče charakteru, vyspělosti a povahy studentů. Prostě se tady budete mít pěkně.

CO ODTAJNIL PAN VÁLEK ?

Bliz & Barbora Pospíšilíková

Mgr. Vladislav Válek, pro všechny studenty známý a oblíbený učitel.

Jaké jsou však jeho negativní vlastnosti, co ho přivedlo k učení zrovna matematiky a fyziky, jaký je jeho nejtrapnější zážitek z hodiny?

Byl by ochotný dát své děti na vsetínské gymnázium? Bere si práci často domů? A jaké jsou jeho zájmy? Toto a mnohé další se dozvíte v našem rozhovoru!

Baví Vás Vaše profese?

Ano, moc. Je to krásné zaměstnání.

Mluvíme o učitelství, ale co práce zástupce?

S pozicí zástupce samozřejmě přibýly jisté povinnosti navíc, hodně administrativy a rozhodování. Ale to, co mě baví, je především to učení.

Odjakživa bylo Vaším snem učit?

V 5. třídě v Hošťálkové jsem se rozhodl, že budu učit matematiku. A fyzika k tomu přistoupila později, protože byla taková jed-

noduchá. :D

Jaký jste byl student?

Záleželo mi na známkách a nebylo to ze strany rodičů, ale z mé vlastní iniciativy. Nechtěl jsem je zklamat a tím, že jsem studoval tady na gymnáziu, tak jsem to nechtěl jen tak zahodit.

Věděl jste hned, že chcete učit na vsetínském gymnáziu?

Ne, z počátku jsem učil 3 roky v Praze, poté jsem rok cestoval, následující 4 roky jsem pracoval ve firmě. Ale proto, že jsme se se ženou rozhodli založit rodinu a nedokážu si představit vychovávat děti v Praze, tak jsme se přestěhovali zpátky tady do vesničky. Když se mi naskytla příležitost učit tady na vsetínském gymnáziu, tuto nabídku jsem rád přijal.

Takže ještě jednou, proč matematika a fyzika?

Řeknu vám to jinak, já mám špatnou paměť. Nepamatuju si jména, obličej, údaje, ale matematika má svá pravidla, vše logicky navazuje,

LITERÁRNÍ PERLY GYMNÁZIA

DO HLUBIN ŠTUDÁKOVY DUŠE

aneb

FEJETON, KERÝ NENÍ FEJETON

WW

„Už zas musím do školy.“- věta, kterou v lehčí parafrázi občas řekne každý. Už jen tím, že stála za vyřčení, dává nepříjemnou premisu nastávajícímu dnu. V mém případě se v takový den vyznačuje celodenním znechucením. Ráno mi můj cynismus sprostě vypije kávu na úkor zbytku těla a především mozku a celý den používá můj rozeklaný jazyk jako nevyčerpatelný zdroj sarkazmu a mé oči jako meče, kterými probodává nechápající obličje nevinných obětí, které se odvážily se se mnou, ač nezáměrně, setkat. Náplní mých vyučovacích hodin jsou filozofické otázky na téma: Co tu vlastně dělám? Proč tu jsem? A je ta nekonečná nuda vůbec poznatelná? S tím jak den plyne, hodiny se pocitově mění ve dny. Pátá hodina, která je poslední před obědovou přestávkou se stává nesnesitelně loudavá. Minuty tlačí svou ručičku v hodinách v protisměru a výklad vyučujícího je kouzelnou formulí zastavující

čas. Pokud je touto hodinu hodina fyzika, míra mé znučenosti mě nutí vypočítat si svůj volný pád z okna. Na konci hodiny kontrolovuji tuhu tužku s očekáváním, že za proběhnutí dobu se změnila v dvoukarátový diamant. Každopádně mne chlácholí představa obědu. Nicméně cesta k talíři s jídlem není tak lehká, jak by se mohla zdát. Koridor školní chodby se zničehonic podobá místu konání španělské koridy a na první pohled nepřetržitý a bouřlivý veletok hladových studentů teče směrem k jídelně a každou překážku strhne s sebou. Situace by se dala charakterizovat jemně upraveným rčením - kdo dřív přijde, ten dřív žere. Jediné co v tomto momentu studenti uznávají, je zákon džungle. Zatímco silní a rychlí jedinci se prodrali k výdejnímu pultu, slabší a starší jedinci zůstanou třet před jídelnou. „Na kachličku a do řady.“ - notoricky známá věta zazní z úst kantora, který střeží dveře do jídelny.

SVĚT DNEŠKA

7h3d0c70r

Žijeme v bublině plné umělých problémů a strachů, ve které chceme setrvat, ale nechceme si ji uvědomovat. Všechna rozhodnutí o dění na téhle planetě mají jednu věc společnou – snahu o status quo. V každé době se k nám v největší míře dostávají takové informace, které napohled vyvolávají strach, pocit naší společenské pravdy a nadřazenosti. Ve skutečnosti pocit nezlomné demokracie jde ruku v ruce s cestou, kterou se ubíráme: ačkoli historicky globalizace proběhla již mnohokrát, nyní zaběhla do

své absolutní podoby. Ta spolu s bezprecedentními změnami jako rozvolňování společenských pravidel, ztráty metafyzických hodnot a přesun k novodobé formě materialismu vytvořila společnost lidí, jež hodnoty měří exaktně a ztrácejí schopnost rozpoznávat hodnoty abstraktní. Naproti tomu se rozmohla zcela nová, nevidaná stránka pojmů fyzicky nezachytitelných, tedy abstraktních – virtualizace a postupné mazání termínů osobní individuality a integrity. Naše hodnoty jsou nabourávány, či u mladších generací vůbec nevznikají a lidé obecně procházejí jakýmsi stádiem generalizace. Jsme to však my, kdo umožňujeme toto masové transkribování. Termín „přítel“ jsme dokázali během cirká dvou dekád přeměnit z blízkého člověka, který je součástí našeho života na člověka, kterého jsme často

ani nepotkali, nebo dokonce pomalu neznáme jeho celé jméno. Důležité však je, že jich máme přinejmenším stovky – a priori, onen exaktní pohled na svět. Nekvantifikovatelné, neexistuje – nerozumím, zavrhnou. Ideály, pro které umíraly celé společnosti, zcela vymizeli a jsou substituovány novodobými umělotinami. Svobodu jsme si šeredně spletli s demokracií a z demokracie vytvořili systém, kde tvoříme médium názorů aktivní menšiny. Poznali jsme jaké to je přenechat starosti jiným a život zasvětit snaze zabavit se. Naprostá většina konspirátorů ti řekne: „Svět ovládá hrstka lidí.“ Chyba. Jen jsme zapomněli co to je starat se o budoucnost. Pojmy jako věrnost, svoboda, víra, nenávisť, láska, a s ní znova ona věrnost, ... neznáme, protože už je nepotřebujeme. Ideály vždy dávají smysl zásadním životním rozhodnutím, pokud ale žádné neděláme, ztrácejí pro nás smysl. Raději přenecháme věcem volný průběh, nebo zodpovědnost svěříme jiným. A o těch následně tvrdíme, že nás připravují o svobodnou vůli a vládnou světu. Přitom budeme vynalézat stále nové a nové způsoby jak se zabavit a zabít čas, kterého najednou máme spousty. Hezký příklad je televize – ta dnes hostuje prakticky jen dva druhy obsahů. První nám dodává notnou dávku strachu a zhnusení světem, taky nás ujišťuje v tom, že lidé, kterým tak ochotně přenecháváme moc, jsou schopní, vědí, co dělají a že naše pasivita je to nejlepší – nejhojnější mediátor zde jsou zprávy, není nic efektivnějšího než vytvořit konflikt, hodit ho na někoho jiného, následně konflikt zažehnat a prohlásit se za spasitele. Druhý typ je čistě „pobavení“. V tomto odvětví dosáhli vrcholu reality show, ty mají

reflektovat obyčejný život a tak nás ztotožňovat se svými oběťmi – úmyslně vybranými hlupáky. Tímto je nám předkládáno, že náš životní úděl je osm hodin denně bezmyšlenkovitě pracovat a za odměnu dostaneme prostor, ve kterém můžeme svobodně zabíjet náš čas. Jít se v pátek večer opít a v neděli odpoledne dospávat kocovinu, přitom přemýšlet, vedle koho že jsem se to včera probudil – to je odraz dnešní majoritní společnosti. Co je na tom špatného? Odpověď zní, nic. V zásadě je to v souladu s oním novodobě materiálním pohledem na svět. Nazval bych to: obal bez obsahu = jen tomu chybí ony ideály. Ani v dobách geocentrismu, lidé nevěřili, že střed jejich vlastního světa jsou oni sami. V každé době kromě té naší se našli způsoby jak svůj život věnovat jinému člověku. Nebo v případě umělců a vědců alespoň svému dílu, přesvědčení, či myšlenkám. Toto dnes neznáme. Znáte tak dnes pojem věrnosti... Ztráta zájmu mladší generace o rodinu, choť, děti, není projevem ničeho jiného, než egoismu, pro který nám byl dán prostor. „Dnes jsem tu JÁ, dnes žiji, dnes si chci užít“, to je vedlejší produkt ztráty zodpovědnosti o budoucnost a chtíče umorit čas pro co největší uspokojení. Toto uspokojení je však příliš povrchní a nedopřeje člověku smysl do života – to, po čem toužíme od chvíle, kdy se v nás vyvinula schopnost sebereflexe. Co mě však nejvíce mrzí, že s tímto světem přišel o pojetí krásy. Těžko s tebou někdo dnes rozebere koncept krásy, mimo hodiny filosofie a východní svět. Osobně jsem poznal, co to pro mě krása znamená. Dneškem pro ni však již neznám slova. „*This species has amused itself to death.*“ - Roger Waters

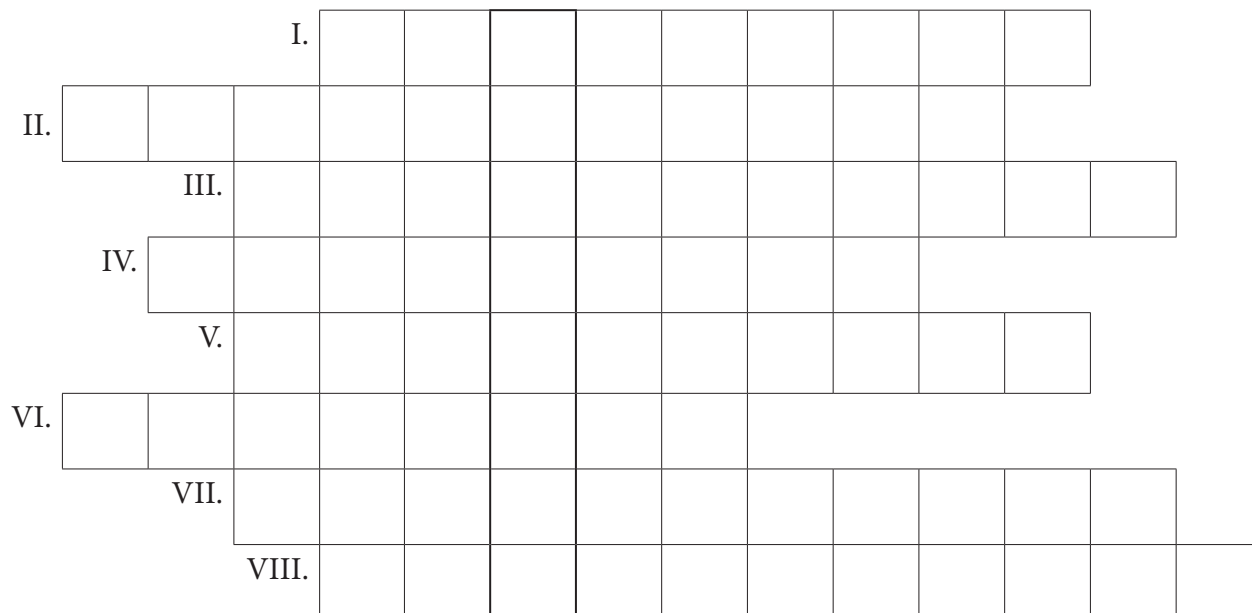
STŘEDOŠKOLSKÉ JARO

Po kousavém čase zimy jsou opět strážci parků.
Pod jarním sluncem dehet do plíc vhání.
Chci slyšet vesné zpěvy pokařujících žáků
nebo alespoň jejich sípavé pokašlávání.

Záchodový bandita

ŽŮRKA S MASARYKOM

Je to těžké, ale nic to neváží, co je to?

» _____ je poměr člověka k člověku.“

- Tomáš Garrigue Masaryk

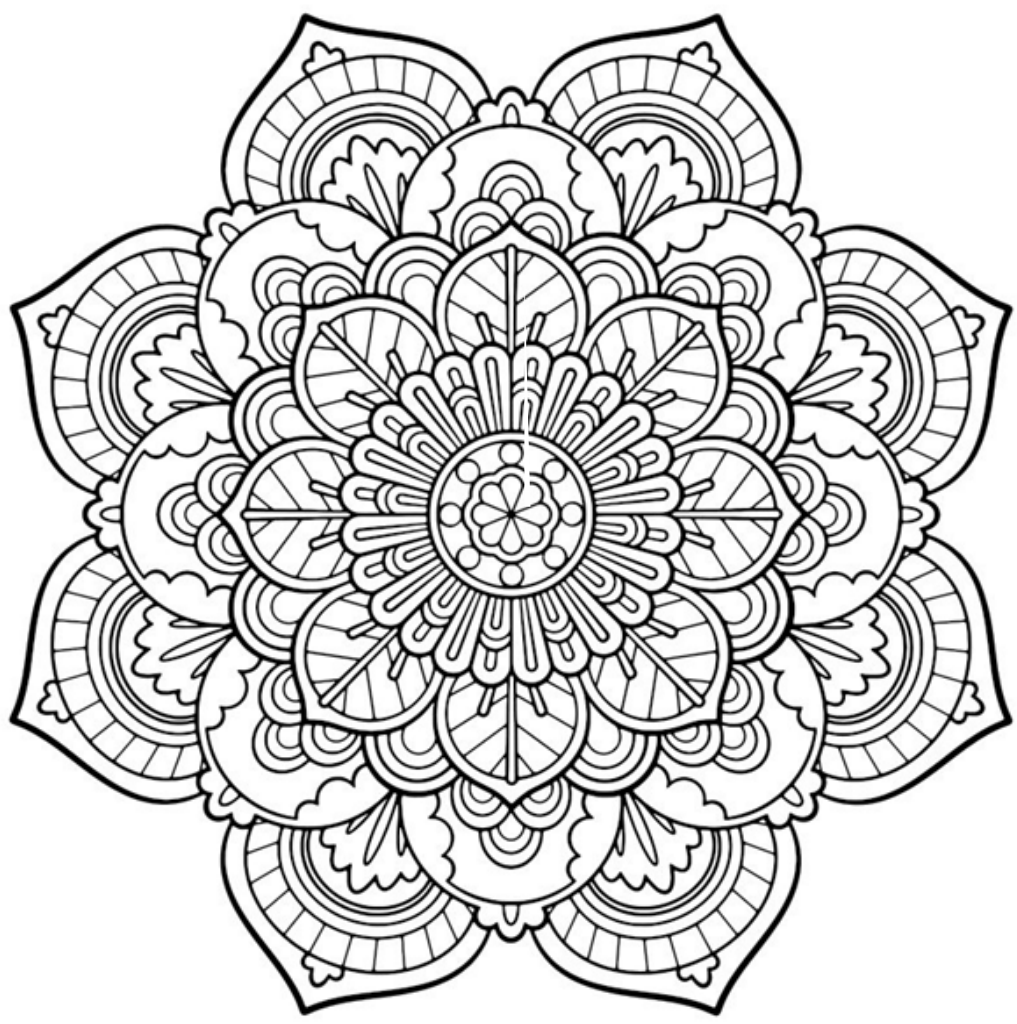
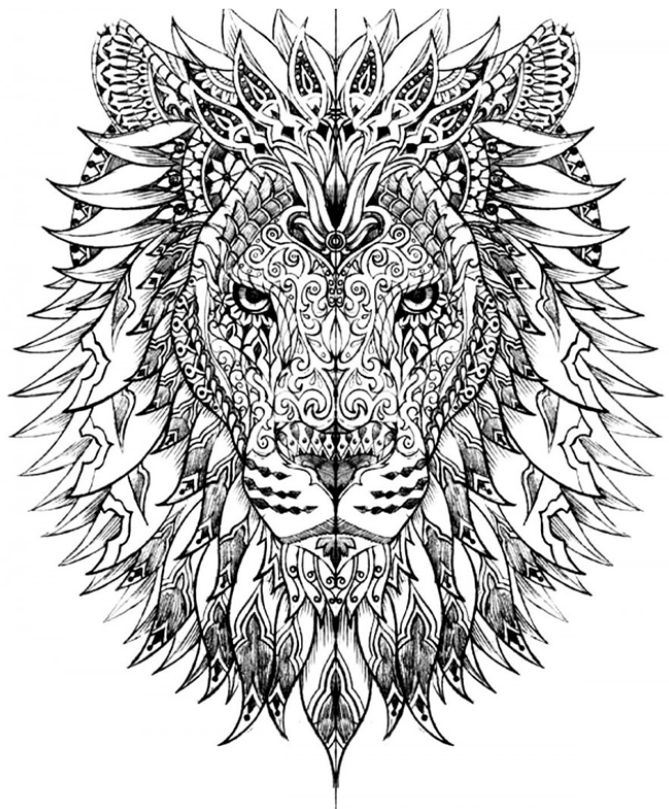
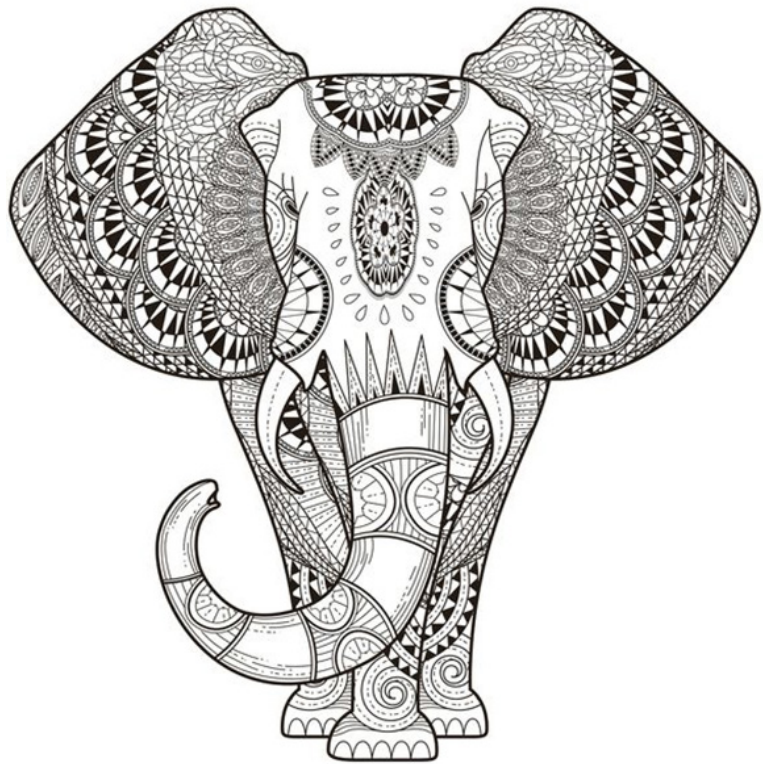
Ovlivnil automobilový průmysl nějak morálku lidí?

Jde osm opičáků po lávce a ten první spadne. Kolik jich přejde lávku?

		5		2	1			
	3						1	2
1			7					8
		2			6		4	
		8		5		3		
	9		3			8		
8								4
7	4						6	
			6	3		1		

NÁPOVĚDA KE KŘÍŽOVCE

- I. Využívání zkreslených zjednodušených argumentů, působících zejména na city a předsudky, k ovlivňování jednotlivců a skupin
- II. Je souhrn psychických vlastností, které určují rychlost průběhu duševního dění a jednání člověka
- III. Snížená schopnost začlenit se přiměřeně do kolektivu
- IV. Přiměřený
- V. Poznávací
- VI. Psychická porucha vyznačující se bludy vztažnosti, podezřavosti nebo žárlivosti při plném zachování intelektu
- VII. Setrvávání, být v něčem pevný
- VIII. Muž jakékoli sexuální orientace, který vynakládá spoustu času i peněz na úpravu a péči o svůj vzhled a životní styl

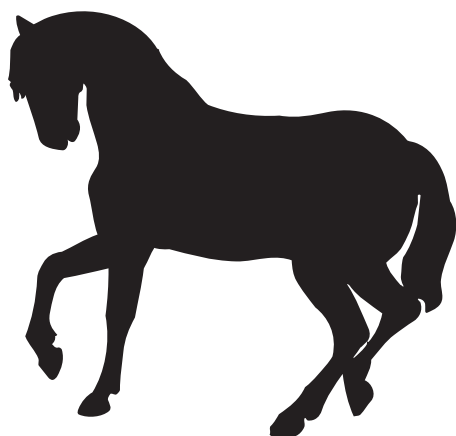

SEM LISKNEM TVŮJ INZERÁT!
(pokud budeš hodný.)

Chceš něco udat? Chceš, aby se gympláci dozvěděli o nové automyčce tvého taťky nebo o čemkoliv jiném? Můžeš nám poslat svoji žádost a my se rozhodneme, zda to otisknout, či ne.

CHTĚLI BYSTE BÝT SOUČÁSTÍ TGM?

KAŽDÝ ČLEN TÝMU DOSTANE SVÉHO KONĚ

Pošlete nám zprávu na naši facebookovou stránku:
fb.me/studentskenovinytgm

fb.me/studentskenovinytgm

instagram.com/redakcetgm

Své dotazy, připomínky či příspěvky pošlete
na emailovou adresu: redakce@mgvsetin.cz

TGM

Šéfredaktorka: Eliška Píchalová

Grafické zpracování: Kyn Lu

Tvůrčí tým: Natalie Blizňáková, Štěpán Haschka,

Barbora Pospíšilíková

Ministr Propagandy: Ministr propagandy

Za obsah článků odpovídá jejich autor.

Tisk: Ethics Ostrava s.r.o.

Číslo první
© 2016

ŘEŠENÍ KŘÍŽOVKY

I. DEMAGOGIE
II. TEMPERAMENT
III. MALADAPTACE
IV. ADEKVÁTNÍ
V. KOGNITIVNÍ
VI. PARANOIA
VII. PERSEVERACE
VIII. METROSEXUÁL
TAJENKA: MRAVNOST

ODPOVĚDI K HÁDANKÁM

- 1) hádanka
- 2) Ani jeden - opičáci se opičí
- 3) Jistě - výrazně poklesl počet krádeží koní

NÁPOVĚDA K SUDOKU

	8	5		2	1			
	3	7					1	2
1	2		7		3			8
		2			6		4	
		8		5		3		
	9		3			8		
8					7			4
7	4						6	
2	5	9	6	3		1	8	7

GENERÁLNÍ SPONZOR

Jazyková škola EdCentre School nabízí:

- přípravné kurzy k mezinárodním zkouškám z angličtiny FCE, CAE
 - cambridgeské zkoušky přímo v prostorách naší školy Vsetín a Valmez
 - pomaturitní studium angličtiny - status studenta
 - kurzy pod vedením rodilých mluvčích z Británie a USA
- info@edcentre.cz, www.centrumjazyku.cz